

allerede tidligere, og at man har havt alle Chancerne. Dette Sidste har for mig væsentlig Betydning. Ved alle saadanne Anlæg maa man sige, at den, der tager de gunstige Chancer, maa ogsaa tage de ugunstige. Siger man: Du har alle de gunstige Chancer, men gaar det galt, stille vi Dig lige saa gunstigt som alle andre Egne i Landet, saa gaar man langt over Maalet. For mig er det det Samme som at sætte en Præmie for ikke vel overveiede Foretagender, naar Staten træder til og dækker Tabet. Imidlertid, jeg har indrømmet, at det er en Skønsag, paa hvilken Maade man vil vise sig billig, og naar man ikke er gaaet ind paa det Forslag, der var stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) om at lade Staten træde til og hjælpe Aktiefelskabet udover dets Vanfæligheder, Noget, man efter de fremkomne Udtalelser havde havt Grund til at antage, at dette ikke vilde have været utilbøieligt til at gaa ind paa, saa forekommer det mig, at man burde — jeg udtaler her min Mening for kommende Liders Skyld — i en saadan Sag skjelne mellem Private og Kommuner. Jeg skal indrømme, at Kommuner ere anderledes stillede end Private; de forpligte Ustydige med de Skyldige; de staa paa en Maade under et Slags Formynderskab fra Statens Side, og der er i det Hele andre Forhold for dem end med Hensyn til Private. Naar Private indlade sig paa den Slags Foretagender, forekommer det mig, at de maa og bør lide det Tab, som følger dermed. Det forekommer mig i allerhøjeste Grad misligt ved et Lovbud at have Værdien af Aktier fra Nul til Halvtreds eller en hvilken som helst vilkaarlig Værdi. Aktierne have ikke og have hidtil ikke havt nogen som helst Værdi; paa Grund af Billighed gaar man nu hen vilkaarligt og hever dem til en Værdi, som endogsaa er større end den, de rimeligvis vilde have havt, hvis man fra første Færd af havde grebet Sagen an paa samme Maade som i andre Egne. Da Sagen ikke foreligger anderledes, end at man enten maa stemme for dette Kjøb med alle de deraf følgende Ulemper eller imod det, ser jeg mig nødsaget til, trods de Billighedshensyn, jeg veed der er gjort gjældende, at stemme mod Lovforslaget.

Bouløffe: Jeg vil indrømme, at det Væsentligste ved denne Lov er Billighedshensyn, og jeg appellerer derfor atter nu til det høie Things Velvillie, ligesom jeg har gjort hidtil i denne Sag. Jeg frygter, at det ærede Medlem (Sage) ikke er ganske rigtig inde i Detaillerne her, naar han tror, at det Tilskud, disse Egne give, ikke er saa stort som andre Egnes Tilskud. Det er dog klart, at et Tilskud paa 70,000 Kr. forud er mere end 70,000 Kr. i Løbet af 15 Aar rentefrit. Dermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Lauber: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Drøftelsen af de Spørgsmaal, der ere reiste af den sidste ærede Taler, men kun tillade mig at udtale min Forundring over, at den høitærede Finansminister ikke er tilfede ved Forhandlingerne om en Sag som denne eller de følgende. Disse Sager have jo en meget stor finansiell Betydning; det dreier sig ved nærværende Lovforslag om, at Staten skal udrede omtrent 3 $\frac{1}{2}$ Million Kr., naar fradraget de Laan, Staten har ydet, altsaa Netto 3 $\frac{1}{2}$ Million Kr. Fremdeles vil det paa de følgende Love dreie sig om Tilskud af Statskassen allerede for det kommende Finantsaar af 1 $\frac{1}{2}$ Million Kr. Naar nu heril komme de af Regjeringen selv foreslaaede Foranstaltninger i lignende Retning, navnlig Dampfergeforbindelsen over Store Belt og Anlæg ved Masnedebund, som det er paatænkt at udvide til en Dampfergeforbindelse mellem Falster og Sjælland, vil alt det tilfammen for det kommende Finantsaar kunne løbe op til en Sum af 5—6 Millioner mere, end der er paaregnet ved Finantslovens Forelæggelse. Denne Forbrug forrytter fuldstændig det finansielle Standpunkt, hvorfra man er gaaet ud ved alle Beregninger og Overslag ved Finantslovens Behandling, og jeg kan ikke Andet end anse det for høist uheldigt, at man ved saadanne Forhandlinger ikke har den høitærede Finansminister tilfede, for at kunne drøfte dette meget vigtige Spørgsmaal med ham. Jeg skal derfor tillade mig at udtale min Forventning om, at den meget ærede Finansminister vil være tilfede ved 3die Behandling, for at denne Side af Sagen, som man hidtil er gaaet meget let hen over, ogsaa kan faae sin fulde Belysning.

Stürup: Naar jeg ved første Behandling har stemt for dette Forslag, var det min Forudsætning, at det vilde gaa til et Udvalg. Jeg har aldeles ikke Noget imod, at Staten kjøber de private Baner; jeg gaar ud fra det Princip, at Staten maa have dem allesammen lidt efter lidt, men jeg ser ikke nogen Grund til, at Staten skal kjøbe en Bane for mere, end den er værd. Hvis de Undersøgelser, der ere foregaaede, i tidligere Udvalg angaaende denne Bane, have været, som de bør være, indser jeg ikke, hvad Grund der kunde være for ikke at lade Forslaget gaa tilbage til Udvalget. Jeg tror, at man i et saadant Udvalg vilde have kunnet finde en, om jeg saa maa sige, rettere Veie, ad hvilken man kunde kjøbe Banerne. Der er fremhævet ved forrige Behandling af denne Sag, at Aktionærene tabe 50 pCt., men at de sjællandske Baners Aktier blive betalte med 125 pCt. Det betyder i Virkeligheden jo slet ikke Noget. Det kan meget godt være, at de sjællandske Jernbaneaktier til 125 pCt. ere billige, og disse til 50 pCt. ere dyre, som det nylig blev fremhævet af det ærede Medlem for Frederiksborg